

MERKKIPAALUJA

Tällä viikolla monissa perheissä vietetään merkittävää päivää. Lapsi lähtee ensimmäistä kertaa kotoa koulutielle. Suomalaisessa yhteiskunnassa koulun aloittaminen merkitsee samalla pitkän, lyhimmilläänkin helposti yli kymmenen vuotta kestävästä opiskelutaipaleen aloittamista.

Vanhemmille tämä hetki on varmasti merkittävä. Merkitseehän se sitä, että lapsen kokemuspiiri laajenee merkittävästi, kun hän lähtee yhdessä muiden lasten kanssa uuteen ympäristöön opettelemaan tietoja ja taitoja, joita elämässä tarvitaan. Näihin hetkiin, kun lapsi pieni reppu selässään lähtee kotoa koulutielle, voi siksi liittyä monenlaisia tunteita.

Moni vanhempi tuntee varmasti iloa ja ylpeyttä siinä hetkessä, kun oma lapsi lähtee kouluun. Moni katselee tässä hetkessä varmasti myös aikaa taaksepäin. Eihän siitä ole kuin hetki, kun tuo lapsi oli pieni, vastasyntynyt käärö sylissäni. Nyt hän aloittaa koulutietään. Monien vanhempien mielissä on varmasti myös ripaus huolta: Miten lapseni pärjää? Saako hän ystäviä, oppiiko hän opettavat asiat?

Olemme viime viikolla saaneet myös Simon seurakunnassa saavuttaa erään merkkipaalun. Simo itsenäisenä seurakuntana täytti 220 vuotta. Juhlaviikolla järjestetyissä tapahtumissa seurakuntalaiset olivat runsaslukuisina läsnä, piispanmessusta vanhan ajan jumalanpalvelukseen ja konsertista liikuntailtapäivään.

Juhlaviikkoon liittyvissä tapahtumissa pohdittiin paljon, aivan luonnollisesti, mennyttä aikaa. Tuohon aikaan katseltiin arvostavasti ja kiitollisin mielin. Siksi juhlia vietettiin iloisina ja kiitollisina, eri tilaisuuksista nauttien.

Samalla, kun juhlatilaisuuksissa voitiin kokea kiitollisuutta ja iloa, moni saattoi mielessään pohtia samaa kysymystä, jota moni isä tai äiti miettii lapsen lähtiessä koulutielle: Miten hän pärjää? Seurakunnan juhliessa kysymys muuntuu muotoon: Millainen on tulevaisuutemme?

Tulevaisuus on jotain, mitä emme voi ennustaa, mistä emme voi tietää paljoakaan. Siksi on tärkeää muistaa, että kristitty uskoo Jumalaan, joka lupaa profeettansa kautta: Minä annan teille tulevaisuuden ja toivon (Jer. 29:11).

Hämmentävintä profeettojen julistuksessa on, että vahvimmat lupaukset toivosta Jumala antaa tilanteissa, jossa kaikki oli inhimillisesti ottaen mennyt. Tästä hyvä esimerkki on lainaamani Jeremian kirjan sana, jonka profeetta sai tilanteessa, jossa lähes koko israelin kansa oli siirretty pakolla asumaan toiseen maahan. Silti Jumala lupasi kansalleen tulevaisuuden ja toivon ja täytti tuon lupauksen.

Tällaiseen Jumalaan turvautuen meidän on hyvä kulkea kohti tulevaisuutta, niin omassa, läheistemme kuin seurakunnankin elämässä. Tähän turvaan saamme olla siunauksin kätkemässä myös niitä lukuisia pieniä koululaisia, jotka tällä viikolla aloittavat koulutyönsä.

Ville Väkeväinen
kirkkoherra
Simon seurakunta